

AŽ NA NIKOHO NEPADNE

Židovský spisovatel Roman Brandstätter, narozený v Polsku, ztratil za války většinu svých příbuzných a přátel, kteří byli umučeni v nacistických koncentračních táborech. Po válce konvertoval ke křesťanství – stal se katolíkem. Jeho divadelní hry jsou celosvětově oceňované.

Nedávno se mi dostal do rukou jeho krátký text pod názvem Hamburk, který se vrací ke krutým válečným zkušenostem. Jsou to slova hluboká a silná, posuďte sami:

**Tomu šedovlasému pánovi,
co sedí v kavárně
a pokojně pije kávu,
odpouštím smrt
svých rodičů.**

**Tomu majiteli
obchodu s tabákem,
co mi prodal dýmku,
odpouštím smrt
svých přátel.**

Tomu divadelnímu biletáři,

**u něhož jsem si koupil
program,
odpouštím zříceniny
svého domu.**

**Jestli však jsi nevinný,
odpusť mému zoufalství
a mému smutku,
a mé umanutosti,
šedovlasý pane sedící
v kavárně,**

**majiteli obchodu s tabákem,
divadelní biletáři.**

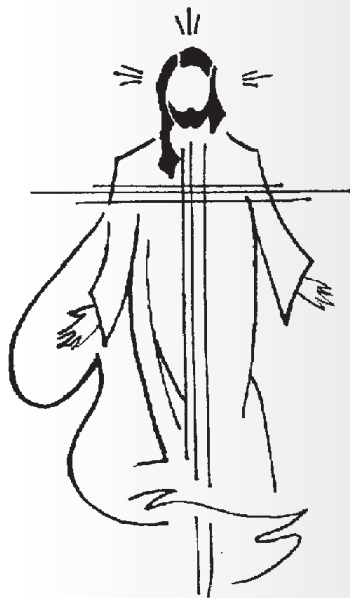
**Jestli však jsi zabil úsměv
mé matky,
jestli jsi umučil mého otce,
jestli jsi zastřelil
mého přítele,
jestli jsi zbořil můj dům,
ať krev mých nejbližších
a mého domu
nepadne na tebe
a na tvé děti.**

**Ať na nikoho nepadne.
Na nikoho.**

A my můžeme dodat: krev všech koncentračních táborů, důsledky všeho zla a všech krutostí všech dob, důsledky našeho vlastního hříchu už opravdu nemusí na nikoho padnout. To vše o Velikonocích na sebe vzal Ježíš.

Díky, Pane, za tvou krev, jež byla prolita za všechny oběti lidské zloby, za všechny strůjce této zloby, jež byla prolita i za mě...

o. Petr

Je velikonoční ráno.
Pro tebe vstal Pán z mrtvých.
Probud' se, nejsi sám!
V tvých rukách je potvrzení
nebo vyvrácení svědectví, že Kristus je

Světlo
Život
Vítězství.

I ty stojíš před odvaleným kamenem.
Je velikonoční ráno.

On bojoval za nás
a jeho vítězství je i naše vítězství.
Radujme se z něho.

Vojtěch Cíkrle

KRISTUS BOJOVAL ZA KAŽDÉHO Z NÁS. ZVÍTĚZIL!

AŽ JE TATO JISTOTA PRO NÁS VŠECHNY KAŽDODENNÍ RADOSTÍ A POSILOU.
REDAKČNÍ RADA

PROŽILI JSME

NÁVŠTĚVA Z VÝCHODU... ...ANEB OTEC KRENICKÝ PO ČASE OPĚT U NÁS

V pátek 30. prosince u nás sloužil večerní mši o. Petr Krenický, Slovák působící mnoho let na Ukrajině. Podle mě je setkání s ním vždycky silným zážitkem, protože je živým svědectvím velké víry a důvěry v Boha.

O. Krenický už nepůsobí ve městě Tjačiv (nedaleko hranic s Maďarskem), ale

jak je naznačeno v názvu tohoto článku, odešel na misie a to hodně daleko na východ - do 1 400 km vzdáleného místa - do města Orlová na sever od Krymu. Katolíci v tomto městě nemají kostel, bohoslužby se konají v místním kulturním domě. O. Petr tu znal pouze jeden manželský pár,

takže začínali ve třech, ale teď už se na mši schází asi sto lidí, mnozí z nich jsou konvertité. Poznali o. Krenického a ten je pozval na mši a do společenství. Oni přišli a už zůstali. Jsou mezi nimi mladí, lidé střední generace a taky staří lidé - ochotní sloužit nejen modlitbou.

Mají provizorní kapli i v Melitopoli a z letní kuchyně jednoho domu udělali „farní budovu“. Podmínky jsou tam velmi těžké, je tu chudoba a dost lidí bojuje s alkoholem. Na druhou stranu je tady velká touha po Bohu, po společenství církve a velká vděčnost za to, když o život zdejších lidí někdo projeví zájem. Celkem má o. Krenický na starosti 9 farností, které jsou od sebe vzdálené až 60 km. Má k dispozici osmimístné auto, ale jak řekl, nejmíň jich tam jezdí 15. Naštěstí po něm příslušníci místní policie místo pokuty chtějí modlitbu :-).

„Nejdůležitější pro mě je, abych vstupoval do plnění Boží vůle. Je těžké zříkat se vlastních plánů, ale to, co člověk nejvíc potřebuje, je najít Boha a tvořit společenství s ním. Bůh je viditelný skrze nás - v našem společenství. Skrze nás může udělat tolik věcí! Nic krásnějšího jsem nepoznal...“

A. Tlachová

ČLOVĚČE, PŘIČIŇ SE A BŮH TI POMŮŽE

Na začátku roku jsme opět měli možnost vyprosít si Boží slovo na rok pro sebe, společenství i farnost. Možná většina z nás žasla, jak dokonale nás Bůh zná - zná naše bolesti, hříchy, problémy, ale i radosti. Chce nás svým slovem chránit, žehnat, uzdravovat...

Pro farnost jsme si letos vyprosili tento text: „**Bud' rozhodný a udatný, neměj strach a neděš se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.**“ (Joz 1,9)

Tento úryvek nás jednoznačně ubezpečuje, že Pán je s námi stále, ale očekává, že i my přiložíme ruku k dílu... Budiž nám to útechou v těchto nejistých časech.

Petr Martinek

PAPRSKY PO ČASE OPĚT U NÁS

V neděli 15. ledna doprovázela naše dopolední mše křesťanská skupina Paprsky. Její členy nelze přehlédnout, vždyť stojí přímo u oltáře :-)) a ani je nelze přeslechnout - to by totiž byla škoda. Tady je pár informací o nich.

Kapela vznikla před 16 lety v Odrách na Novojičínku. Tehdy skupinu tvořilo 15 mládežníků. Dnes to jsou muzikanti a zpěváci z různých částí Moravy, kteří se snaží hrát k Boží

chvále, pro radost druhým i sobě navzájem. Nyní je už kapela daleko početnější (asi čtyřicetlenná), kromě studentů různých středních a vysokých škol jsou tu i mladé rodiny.

Mám tady krátký vzkaz, který nám napsal vedoucí kapely Jiří Jakubík:

„Do vaší farnosti jezdíme

rádi a to nejen proto, že z Bojanovic pochází Ondra Dvořák, který nám hostuje na saxofon. Vážíme si toho, že nám lidé věnují svůj čas, když přijedeme koncertovat. Doufáme, že naše CD hrají v pár domácnostech a přinášejí radost. Paprsky jako takové jsou skupina otevřená novým členům - ať

už muzikantům nebo zpěvákům, takže napříč Moravou, kdo by měl chuť se k nám přidat, může to zkusit. Zcela jistě takové odvážlivce čekají nezapomenutelné zážitky, ať už z koncertů, letních koncertních turné, nebo „jen“ z účasti v tak početné a široké bandě lidí.“

A. Tlachová

Hochficht aneb Mrazivý ráj lyžařů ...

Trochu jako průzkumníci jsme na přelomu ledna a února vyrazili do neznáma: čekal nás **farní duchovně-lyžařský pobyt** na novém místě – v hornorakouském Schläglu.

V porovnání s minulými lety nás byla sotva polovina, navíc jsme byli ochuzeni o kuchařské umění paní Jordánové, ale i tak se pobyt velmi vydařil.

Podle názoru zkušených lyžařů se ukázaly sjezdovky na Hochfichtu nejlepší „lyžovačkou“ za posledních deset let. I když týden, který jsme v Rakousku strávili, byl jedním z nejmrazivějších letošní zimy, neodradilo nás to od pilného „hoblování“ sjezdovek ani od projížděk na běžkách či vycházek.

V posledních dvou dnech se, pravda, po ránu rtuť teploměru ne a ne dostat na vyšší teplotu než minus 18 stupňů, takže na sjezdovky

jste se vydávali až kolem poledne, kdy se teplota vyšplhala na závrtných minus 12.

Na středeční volný den nám o. Petr domluvil návštěvu u našich hostitelů v premonstrátském klášteře. Měli jsme možnost prohlédnout si vzácnou klášterní galerii, středověkou kryptu, nádherný barokní kostel či sakristii s historickými liturgickými

předměty. Odpoledne někteří využili k menším túrám, jiní k výletu za osvěžením (a zahřátím) v sedmdesát kilometrů vzdáleném aquaparku v lázeňském městečku Bad Schallerbach.

O. Petr (a po jeho odjezdu zejména jáhen Josef alias Bobr) se nám skvěle starali o duchovní program včetně tradičních příběhů pro děti na

dobrou noc či netradičního svatoblažského požehnání udělovaného za asistence dvou zkřížených svíců zakoupených v místním Muzeu svíček.

I přes mrazivé počasí to byl pobyt hřejivý, za což patří velký dík všem účastníkům, kteří vytvořili pěkné společenství. Díky také všem, kteří nás provázeli modlitbami, díky o. Petrovi za organizaci a osobní podporu a Bohu díky za ochranu.

Za dnes už rozmrzlé účastníky M. Adámková

Hochficht – nová destinace pro farní lyžování

Chcete si zalyžovat na sjezdovkách, vyhlášených lyžaři za nejlepší, jaké za posledních 10 let vyzkoušeli?

Pak se v roce 2013 zúčastněte farní lyžařské dovolené v Horním Rakousku!

- Kvalitní duchovní program včetně nadstandardních služeb – večerní příběhy pro děti, krátké katecheze, svatoblažské požehnání a další – je zajišťován jedním, v neděli až dvěma duchovními.
- V nabídce je skromnější ubytování, zato však pestrá strava formou polopenze, včetně legendárního porridge a svačinových balíčků. Bohatý výběr teplých i studených nápojů!
- Animační programy a společenské hry tradiční, osvědčené i méně známé.
- V místě možnost nákupu ojedinělých suvenýrů, v nabídce je několik druhů klášterního piva či svíčky neobvyklých barev a tvarů.
- Fakultativně: - prohlídka premonstrátského kláštera, přísně střežené galerie s vzácnými exponáty, krypty a kostela
- návštěva aquaparku s pěti tobogany a termálními bazény

Zaujala vás tato nabídka?

Pak neváhejte a sledujte termín vyhlášení příští farní zimní dovolené!

Přednáška Jaroslava Kratky

Jedenáctého února večer jsme měli možnost navštívit přednášku reverenda Kratky pod názvem „Ježíš – hlava církve“.

Jaroslav Kratka, který je většinou z nás znám z Radia Proglas či TV Noe, nám na úvod vysvětlil poměry ve svém sboru evangelické církve augsburského vyznání a také zmínil pár osobních dat ze svého dětství i své rodiny.

Potom nám (i za pomoci nákresů) zobrazil vystupňování Boží smlouvy s člověkem od té prvopočáteční - v ráji, kde byl účastníkem smlouvy jeden člověk - přes smlouvu s Noemem (účastníkem je jeho rodina), Abrahámem (účastníkem je Abrahámov rod) a Mojžíšem (na smlouvě jsou účastny všechny rody) až po závěrečné vyvrcholení - Ježíšovu oběť na kříži, kde jsou účastníky Boží smlouvy všichni lidé - a tedy i my v dnešní době.

Po přednášce byl také prostor pro diskuzi, ve které jsme se dověděli něco víc o práci rev. Kratky nejen v rozhlase a televizi, ale také o jeho poslání ve „stavění mostů“ - praktické

ekumeně. Nejlepší důkaz podal na závěr, kdy se ruku v ruce s námi - svými katolickými posluchači - pomodlil kromě modlitby Otče náš i Zdravas Maria.

M. Adámková

AFRIKA JE JINÝ SVĚT...

O. Julius v naší farnosti

V měsíci únoru byla naše farnost posílena o jednoho kněze :-) - o. Juliase, Afričana, který tu byl na návštěvě. Už od pohledu bylo jasné, že přichází z úplně jiného světa. Hodně zajímavých věcí o jeho světě - tedy o jeho zemi Tanzanii - jsme se dověděli při besedě v pátek 17. února. S pomocí překladatele komentoval promítané fotografie, které ukazovaly život tamních lidí.

Mluvil ten večer také o sobě. Na kněze byl vysvěcen v r. 2005 a působí nyní na druhém místě. Pochází ze 13 dětí (teď už žijí jen 4 z nich), z chudé rodiny, a proto bylo pro něj velmi těžké stát se knězem. Odmalička o tom ale snil,

a tak se snažil už coby kluk vydělávat peníze na svoje studia. Jezdil často chytat ryby do vzdálené řeky, vynaložil hodně úsilí, ohrožovali ho krokodýli. Bylo to nebezpečné a vyčerpávající, ale on se nevzdal a jeho sen se mu díky Boží pomoci vyplnil.

O. Julius má na starosti 2 farnosti - Mwaya a Kivukoni, do farnosti Mwaya patří 4 vesnice, do Kivukoni 3 vesnice. Celkem tu žije asi 30 tisíc lidí, vesnice jsou od sebe vzájemně vzdálené zhruba 10 km. Ve farnostech Kivukoni a Mwaya žije 10 tisíc katolíků, 17 tisíc muslimů a také lidé patřící do jiných denominací. Kostely jsou

v tom kraji většinou dřevěné, velmi ubohé, při dešti se tam dostává voda. Ve farnosti Kivukoni, ve vesnici Mavimba začali stavět zděný kostel (na který jsme i my mohli a můžeme finančně přispět), lidé se ochotně zapojují do všech prací a stavba roste.

Farnosti jsou velmi živé, velcí i malí rádi chodí do kostela, mše svaté jsou plné zpěvů doprovázených bubny. Farníci mají rádi různé pobožnosti - mají například také svůj průvod do polí :-). Každý rok tu přistupuje k 1. sv. přijímání asi 150 dětí. Lidé jsou velmi chudí, nemají elektřinu a často ani základní životní potřeby. Ale jsou šťastní, slaví každou příležitost - oni totiž neví, že jsou chudí.

Velkým problémem Afriky je rychle se šířící AIDS - v důsledku toho zůstává hodně sirotků, o které se musí postarat prarodiče nebo širší rodina, což je stojí obrovské úsilí. Lidé se tady živí farmařením - vyprodukují hodně ovoce a zeleniny, ale je tu zásadní problém - nemají kde své výpěstky prodat. Cesty jsou velmi špatné a do velkých vzdálených měst, kde by našli odbyt, se nedostanou. I když toho vypěstují hodně, nemají peníze a jejich situace se zdá být bezvýchodná. Používají jen primitivní nářadí a jsou naprosto závislí na přírodě. Pokud dlouho neprší, lidé opravdu hladoví, a naopak pokud prší moc, jsou tam záplavy.

Je zde také velmi ubohá zdravotní péče - doktor tu není, lidé se nemají kam obrátit v případě nemoci, jež se hodně objevují díky špinavé vodě, kterou pijí. O. Julius má plán postavit zdravotní středisko dostupné pro svoje farníky a hledá sponzora - v okresním městě Ifakara je zrenovovaná nemocnice, je vzdálená 40 km, ale lidé se tam mohou dostat pěšky nebo na kole! Lidé se celkově s velkou nadějí - až neúměrnou - obracejí na církev a žádají od kněží pomoc - a to v nejrůznějších těžkostech. Očekávají, že církev jim pomůže. Nepřemýšlejí, kde má na to církev brát peníze, prostě očekávají pomoc. Místní církev se snaží vést lidi ke vzdělání a k schopnosti se o sebe postarat. Učí je vyjít ze starých zvyků a zkoušet nové cesty pro zlepšení jejich života.

O. Julius ve své faře zřídil školku - má tam na starosti 160 dětí ve věku 3 až 6 let. K ruce má 2 pomocníky, kteří mu pomáhají. Rodiče těchto dětí totiž chodí na pole a nemají čas se o ně starat. Jsou mezi nimi i děti postižené a také sirotci nebo děti z neúplných rodin, protože někteří mladí otcové se nechťejí starat o své potomky. Díky sponzorům z Anglie a Německa může o. Julius dětem zajistit jídlo - krajíc chleba a sladký čaj. Už tady začínají se vzděláváním, protože v tom o. Julius vidí prioritu.

K našemu stylu života poznamenal: „Evropany musí mít Bůh obzvlášť rád, protože se vám tak dobře daří. U nás to lidé vidí tak, že je vám Bůh blízko a velmi vám žehná. Važte si všeho, co máte.“

Slyšeli jsme ještě další zajímavé věci a přiznám se, že mě svědectví tohoto kněze zasáhlo. Je dobře, že tu byl a že nám představil jiný svět. Bylo vidět, že svoje farníky má rád, že je přijímá a dělá pro ně hodně věcí. Musí to být služba vyčerpávající... Vzpomeňme v modlitbě na o. Juliase, ať mu dá Bůh dost sil a energie pro jeho službu.

A. Tlachová

POUŤ NEMOCNÝCH – ŽAROŠICE 11. ÚNORA 2012

11. únor: Světový den nemocných a všech, kteří jim slouží

Proč byl vybrán právě 11. únor za tak významný den? 11. února 1858 se v Lurdech ve Francii poprvé zjevila Panna Maria chudé dívky jménem Bernadetta Soubirous. Pak postupně až do 16. července 1858 se čtrnáctileté dívky zjevila celkem 18krát. Je nutné zdůraznit, že to bylo vždy při modlitbě svatého růžence. Při devátém zjevení 25. února jí ukázala místo v jeskyni, kde má „hrabat“. Po chvíli vytryskl na tomto místě pramen průzračné vody, který je do dnešního dne znamením uzdravující Boží milosti. Na 7 000 uzdravení je zdokumentovaných a 67 z nich bylo církevní autoritou prohlášeno za zázrak.

A připomeňme ještě svátek Zvěstování Páně (dne 25. března 1858) – při zjevení Panna Maria sdělila: „JSEM NEPOSKVRNĚNĚ POČETI“.

Blahoslavený papež Jan Pavel II. byl v Lurdech dvakrát. Jeho druhá pouť byla současně jeho poslední zahraniční cestou. Tehdy prohlásil: „Došel jsem na konec své pouti...“

Každoročně 11. února putujeme z Dolních Bojanovic k Panně Marii do Žarošic – modlit se za nemocné a vyprošovat především pro ně, ale i pro celou farnost dar zdraví ve vlnu Božího požehnání a v pevné důvěře v Boží milosrdenství. Nejinak tomu bylo i letos.

Je velká škoda, že Boží pomoc si přichází vyprosit stále méně farníků, zejména mužů. Ano, byla velká zima a v kostele v Žarošicích možná ještě větší než venku – průvan, ale to nám vůbec nebránilo „rozehrát svá srdce ve spojení s umučeným Kristem při mši svaté“, jak nám přál na začátku pan farář o. Josef Pohanka. Toto jeho přání bylo plně vyslyšeno v bohoslužbě vedené o. Jiřím Topeníčkem.

V homilii se zaměřil na mocnou sílu modlitby svatého růžence, ale i na význam modlitby vůbec. Upozornil na nebezpečí okultismu pro každého křesťana. Velmi zdůraznil Boží ochranu při nošení posvěcených křížků a medailek Panny Marie. Nedoporučil, ba přímo odsoudil nošení „lunárních“ znamení a podobných cetek.

Z promluvy dále uvádím: „Nemyslíme zde jen na naše lidské nemoci, pronásledování, všelikou nouzi lidí. Bývá velmi obtížné včas rozeznat pokušení ke hříchu. Pán Bůh očekává, že se v Jeho síle budeme snažit žít co nejlépe. V tomto boji nejsme bezradní a bezbranní. Je s námi Ježíš Kristus, který zvítězil nad Zlem. Vyprošujme si tuto sílu pro boj se zlem i s různými formami pokušení. Mojí mocí je modlitba, mým vůdcem je Boží vůle a mojí jistotou je nebeská matka Panna Maria“.

Exkluzivní bylo zakončení promluvy – cituji: „Už musím skončit, je mně zima, zebou mne nohy.“

Účastníci pouti mohli v modlitbě poděkovat Bohu, světit mu všechny své starosti a zablédnout v trpícím Ježíši cestu. On sám nám umožňuje hledat a nacházet smysl nemoci a utrpení. Nic, ani nemoc, ani bolest, ba ani smrt nás nemůže odloučit od lásky Kristovy!

Bože, prameni zdraví a života, otevři naše srdce pro uzdravující moc Tvé lásky. Skloň se ke všem nemocným a trpícím a žehnej těm, kteří jim slouží.

Tak se těším za rok, v den 11. února, na plný autobus poutníků!

V. Ištvanék

POKUŠENÍ, HŘÍCH A ODPUŠTĚNÍ

To bylo téma **postní duchovní obnovy**, kterou měl letos v naší farnosti o. **Pavel Konzbul** – spirituál Biskupského gymnázia v Brně. Stará se zde o duchovní život studentů a vyučuje náboženství.

V první přednášce se o. Pavel věnoval tématu POKUŠENÍ. Každý s ním má určitou zkušenost. To, jak funguje a jaký je mechanismus pokušení, nám přiblížil na příběhu Adama a Evy – 1. kniha Mojžíšova 3. kapitola. Hádova řeč k Evě je založena na polopravdách: „Budete jako Bůh; otevřou se vám oči; získáte nové poznání; nepropadnete smrti.“ Důležitý je první vjem - v tomto případě lákavé jablko. Pak následuje dialog Evy s hadem. Nakonec přichází konflikt. Eva jablko utrhne, ochutná a dá je také Adamovi. V dnešní době bychom to přirovnali k nákupu v supermarketu. Jdeme koupit jen něco málo, ale koupíme spoustu věcí, které nepotřebujeme. Jen proto, že jsme neodolali lákavé ceně.

Další pokušení popsáno v Bibli, o kterém se o. Pavel zmínil, bylo ze 4. kapitoly Matoušova evangelia – Ježíš je pokoušen ďáblem na poušti. Ten nabízí Ježíši určité výhody, a to bez nějaké námahy, a taktó chce Ježíše poznat v jeho lidství a svěst ho. My žijeme v době, která dává důraz na naše pocity. Toužíme po tom, aby se o nás hovořilo a vědělo. Máme rádi dobrý pocit, že nám všechno jde, že žijeme dobře náš náboženský život, ale to nemusí být vždy správně. Zlo nás nechce jen zastrážit, ale i oslnit.

A jak na pokušení? K tomu jsme dostali 3 rady podle Tomáše Akvinského:

- 1) Máme mít duchovní radost
- 2) Konat práci s vírou a láskou
- 3) Denně se s Bohem setkávat v modlitbě.

V druhé části obnovy se o. Pavel zaměřil na HŘÍCH a ODPUŠTĚNÍ. Byla nám zopakovaná definice hříchu - Je to *vědomé a dobrovolné přestoupení Božího zákona*. Pak nás stručně seznámil s tím, v čem spočívá **podstata sedmi hlavních hříchů**, tak jak je sestavil papež Řehoř Veliký – pýcha, hněv, závist, nestřídmost, smilstvo, lakomství a lenost.

A odpuštění? Tak jako s pokušením máme i s odpuštěním snad všichni zkušenost. Přesto je pro nás tak těžké, když máme odpustit my. To proto, že nám to připadá nespravedlivé – vždyť my jsme byli v právu. Ale měli bychom myslet na to, že nakolik odpustíme, natolik bude odpuštěno nám. A i když nám to hned nejde, měli bychom se pro to rozhodnout a alespoň se snažit odpustit. A proč? Protože jen tak se dá zastavit zlo. Také to, že odpustíme, vede k naší vnitřní svobodě, protože to, co nám ublížilo, přestáváme nosit s sebou.

Ti, kdo nezažili, že jim bylo odpuštěno, mají většinou větší problém odpustit druhým. Proto

je dobré, když rodiče dětem dají najevo, že jim odpustili. Také je dobré, když děti vidí, že si dospělí lidé odpouštějí navzájem.

Přednášky o. Pavla byly podány srozumitelným způsobem pro každého, byly proloženy životními zkušenostmi a vtipy. Na závěr jeden příkladám:

Přijde matka Tereza po smrti do nebe. Všude ticho, jen svatý Petr ji přivítá, dá jí k jídlu oplatek a kávu. Druhý i třetí den je k jídlu to samé. To už matka Tereza nevydrží a říká svatému Petrovi: „Měla jsem tak těžký život na zemi, všechno jsem dělala z lásky. Nemyslíš, že bych si zasloužila něco jiného než jen oplatek?“ „Máš pravdu,“ odpovídá svatý Petr, „ale poslyš, myslíš, že pro nás dva se vyplatí vařit?“

B. Bílíková

DĚKANÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE

Mladí lidé z hodonínského děkanátu se pravidelně každý třetí pátek v měsíci schází v jedné z našich farností. Pátek 16. března připadl na naši farnost.

Začali jsme po mši svatě krátkou adorací se zpěvy a rozjímáním v kostele. Po adoraci jsme se přesunuli na faru, kde probíhal další program. Nejprve jsme si vyslechli zajímavou a poučnou přednášku manželů Ambrozkových z Hodonína. Tématem bylo chození, předmanželská čistota, manželství. Poté jsme se navzájem představili. Přijela mezi nás mládež např. z Hodonína, Lužic, Žarošic či Ždánic a kněží z Hodonína a Dubňan. Následovalo agapé a vědomostní soutěž, při které jsme si mohli ověřit či rozšířit naše biblické i školní znalosti.

Myslím, že se setkání vydařilo a dá-li Pán Bůh, sejdem se tentokrát v pátek 13. dubna v Hodoníně. Na toto setkání všechny mladé srdečně zveme.

Velké díky patří o. Petrovi, že nám umožnil toto setkání uskutečnit, a schole, která nás doprovázela při adoraci.

Lucie Bohúnová

Přednáška o. Marka Orko Váchy

V sobotu 17. března měl u nás přednášku o. Marek Vácha s názvem **Duchovní výklad Geneze**. Hlavním tématem bylo stvoření světa a člověka. Velmi zajímavé bylo také rozebrání dalších událostí z knih Mojžíšových. Přednáška nám nabídla jiné úhly pohledu na události a postavy Starého zákona. Já jsem odcházela s pocitem, že ve mně vyvstalo více otázek, než jsem dostala odpovědí. Myslím, že nad tím, co bylo řečeno, budu muset ještě hodně popřemýšlet. Nevím, jestli pak není někdy lepší raději nedumat, ale spolehnout se na prosté „věřím“, jak doporučuje o. Petr ☺.

H. Maděryčová

SVĚDECTVÍ

Největší uzdravení

Vnitřní uzdravení – kdo z nás by ho nepotřeboval... Toužíme po něm, protože víme, že jakékoliv zranění nás v určité oblasti blokuje a negativně ovlivňuje naše jednání, aniž bychom chtěli.

Slyšela jsem na toto stále aktuální téma už množství katechezí. V poslední době se do mě asi nejvíc zaryla věta o. Eliase Velly, kterou vyslovil na únorové duchovní obnově v Blatnici: **„Největší uzdravení je, když uvěřím, že mě Bůh miluje...“**

Stále nad těmi slovy přemýšlím... Co to znamená, že mě Bůh miluje? Jakou podobu má jeho láska ke mně? Třeba takovou, že jsem pro něho (a každý si může dosadit sám sebe) ten nejmilejší, nejkrásnější, nejžádanější, nejoriginálnější „majstrštyk“, takže veškeré komplexy mizí. Nikdy se nemusím bát, že za Ním přijdu nevhod, nemusím prosit o audienci, vždy je přítomen a nikdy se nedívá na hodinky. Rozumí

všemu, takže mně taky – nemusím vysvětlovat, obhajovat se... Je mu vzdálená jakákoliv ironie, jeho Slovo má moc... Bůh ponížených, pomocník nejmenších... Nalomenou třtinu nedolomí... Jsme přátelé, spolupracovníci, kde bych našla lepšího „kolegu“? On a já jsme přesila – koho bych se bála? Dobře ví, čeho jsem schopna, přesto mi daroval svobodu rozhodnutí... Zaplatil za mé hříchy tím nejcennějším... Čeká na mě, připravil mi u sebe místo, jednou mi setře každou slzu z očí... On, Vyvýšený, Vsevládný, Všemohoucí, Stvořitel vesmíru, všeho viditelného i neviditelného... Kdo je jako Bůh? Nestačí On sám?

Stále nad tím přemýšlím, stále nejsem u konce... Mnohdy se mi nedaří, ale vnímám, že jít touto cestou zápasu o víru v Boží lásku ke mně, je to nejlepší rozhodnutí. A největší uzdravení...

KJ

MAMI, MŮŽU SI PŮJČIT 50 KORUN?

Z práce se žena vrátila pozdě, byla unavená a podrážděná. U dveří na ni čekal její šestiletý syn. „Mami, můžu se tě na něco zeptat?“ „Jistě, na copak?“ „Kolik vyděláš za hodinu?“ „Do toho ti nic není. Proč se mě na to vůbec ptáš?“ odpověděla matka nazlobeně. „Jen to chci vědět. Řekni mi prosím, kolik si vyděláš za hodinu?“ znovu položil otázku syn. „Když to musíš vědět, tak je to 100 korun.“ „Ach jo,“ povzdychl si chlapec se svěšenou hlavou. Pak se zeptal: „Mami, můžu si půjčit 50 korun?“ Matka byla bez sebe: „Jestli ses ptal jen proto, že si chceš půjčit na nějakou pitomou hračku nebo jiný nesmysl, tak odpochoď zpátky do svého pokoje a jdi spát. Přemýšlej o tom, proč jsi tak sobecký. Já se v práci nedřu jen pro nějakou dětskou lehkovážnost.“ Chlapec potichu odešel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře.

Žena usedla a chlapcovy otázky ji rozzlobily ještě víc. Jak se jí může takhle ptát, jen aby dostal nějaké peníze? Asi po hodině se uklidnila a začala přemýšlet. Možná, že na něco opravdu těch 50 korun potřeboval, vždyť si moc často o peníze neříkal. Přistoupila ke dveřím do chlapcova pokoje a otevřela je. „Už spíš, Jiříku?“ zeptala se. „Ne, mami, jsem vzhůru,“ odpověděl chlapec. „Přemýšlela jsem, možná jsem na tebe zbytečně vyjela,“ řekla. „Byl to dlouhý a úmorný den a já si na tobě všechno vylila. Tady máš těch 50 korun, které jsi chtěl.“

Malý chlapec se posadil a usmál. „Mami, moc děkuji,“ zajásal. Pak sáhl pod polštář a vytáhl své úspory. Žena viděla, že už nějaké peníze má, a pocítila, jak se jí znovu zmocňuje hněv. Chlapec mezitím spočítal všechny své peníze a znovu se podíval na matku. „Proč chceš víc peněz, když už nějaké máš?“ ze-

ptala se. „Protože jsem neměl dost, ale teď už mám,“ odpověděl. „Teď už mám 100 korun. Můžu si, mami, koupit hodinu tvého času? Prosím, přijď zítra dřív. Mohli bysme spolu povečeřet.“ Žena byla dojatá. Objala svého malého syna a prosila ho za odpuštění.

Tohle je jen malá připomínka všem, kteří v životě hodně pracují. Nenechme si čas protékat mezi prsty, aniž bychom jej strávili s těmi, na kterých nám opravdu záleží, ale na které často zapomináme – oni potřebují nás a my je. Zemřeme-li zítra, firma, u které pracujeme, si za nás najde náhradu během několika hodin. Ale rodina a přátelé, které opustíme, budou cítit ztrátu po zbytek života.

(převzato z internetu)

VELIKONOČNÍ

Josef Veselý

Otloukej se pištaličko otloukej
a pískej pískej
o radosti
nedělního rána
ať ve tvé písni
zahojí se
každá rána.

Pištaličko
z oživlého proutku
kmene tajemného
na němž jsme všichni z prachu země
povyrostli
až do nebe.

TÍŽE A POŽEHNÁNÍ NEMOCI

Drazí nemocní,

zase jsme prožívali postní dobu, která nás vybízí ke kajicnosti a odříkání. Jistě vás napadne, že vy se svými nemocemi máte kajících skutků a odříkání všeho druhu až moc, a to i mimo postní dobu: že tato výzva platí především zdravým. Jenže postní doba nenabádá pouze k půstu či dlouhým modlitbám na kolenou, ale především ke změně smýšlení a k věrnějšímu životu s Kristem. Pán si nedělá čárky, kolik kdo odříká modliteb, ale registruje každý náš láskyplný pohled a hřejivý úsměv, kterým potěšíme druhé při vši své bolesti. A to je někdy velký úkol.

Jak si tedy více uvědomovat postní dobu? – Pán Ježíš nám jasně říká: Kdo chce jít za mnou, ať vezme každý den svůj kříž a následuje mě. Zároveň nám slibuje, že bude stále s námi. Třeba si teď pomyslíte – cožpak trpím málo, mohu vůbec ještě udělat něco víc?

Pokusme se aspoň někdy zamyslet nad křížovou cestou Pána Ježíše a upřímně si řekněme, jak to s námi vlastně vypadá, opravdu ho chceme následovat? Vezměme si třeba první zastavení – Pán Ježíš je odsouzen. Rozsudek zní: Ukřižuj! Jak reaguje? – Mlčí a přijímá. Ví, že jen cestou utrpení vykoupí lidstvo. Proto přišel na svět, aby nám vrátil nebe.

I nad námi byl vynesena rozsudek: zhoubný nádor, ochrnutí části těla, amputace nohou... A naše reakce? Ach ano, my jsme nemlčeli, naopak...

Jaké to byly bouře a jak dlouho nám trvalo, než jsme řekli Bohu své: Ano, Otče! – Nebo jsme to ještě ani dodnes nebyli schopni říci? Stále ještě žijeme s výčitkou, že toto nás potkat nemělo, tak těžké to přece jen nemělo být...?

Nesme svůj životní kříž za Ježíšem tak, jak nám přikázal, a srovnávejme: Jdeme opravdu za ním?

Je toho hodně, v čem se mu na té cestě nepodobáme. Ani nejsme nevinní jako On – ani netrpíme s takovou láskou – a tak málo věříme, že jako jeho i naše křížová cesta vede do nového, krásného života!

On ví, že je tomu tak.

Znovu a znovu nám všechno odpouští a trvá na svém: - Věř mi a pojď!

Umučení Kristovo nám vyjevuje užitečnost utrpení pro nás, pro druhé, pro svět. Víc než čímkoliv jiným trpíme pocitem, že musíme být nečinní, bez práce, neužiteční, břemenem pro své okolí a stěžujeme si na zlomený a neplodný život. Pod tíživou vahou nemoci, nynějšího nebo chronického utrpení, které se pro svou těžkost nebo dlouhé trvání bez konce stává trápením, se podaří naší ubohé ukřižované přirozenosti, často nelehko, nalézt odevzdanost a vytrvalost ve víře, že Bůh nás přece miluje i když nás nechává mnohdy tak strašně trpět.

Podívejme se na kříž, na všechny, kteří trpěli! Kristus dal lidem svými slovy a svým příkladem poučení. Působil divy, rozdával dobrodiní, když mezi nás přišel; ale svým utrpením a křížem vykoupil svět. Ježíš sám nás napomíná, abychom svůj kříž vzali na sebe a následovali jej; tím nás také vybízí, abychom spolu s ním měli účast na díle vykoupení světa.

(převzato z časopisu Světlo
a Promluvy věřícím)
M. Červenková

VYZNÁNÍ VÍRY VII.

Věřím v Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího

Milí přátelé,

dnes uzavřeme naše seznamování se s pravdami víry, které se týkají druhé Božské osoby – Ježíše Krista, Božího Syna. A naposledy bych rád připomenul, že víra v Krista – Boha a člověka – je zásadním poznávacím znamením, zda se člověk může považovat za křesťana, či ne.

Následující část vyznání víry v Božího Syna zní „...**vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odtud přijde soudit živé i mrtvé.**“ (KKC 659-682) Tajemství se budou týkat „dění“ po Ježíšově smrti a také důležité pravdy o konci věků – Posledního soudu.

...vstoupil na nebesa

Kristovo tělo bylo oslaveno **hned** v okamžiku jeho zmrtvýchvstání, jak to dokazují nové nadpřirozené vlastnosti, jež má jeho tělo od té doby trvale. Avšak během čtyřiceti dní, kdy s učedníky důvěrně jí a pije a učí je o Království, zůstává jeho sláva ještě zahalena vnějšími rysy obyčejného lidství. (čl. 659)

Nanebevstoupení zůstává úzce spojeno se sestoupením z nebe, které se uskutečnilo vtělením. Jedině Kristus mohl otevřít člověku tento přístup, aby nám dal naději, že i my, jeho údy, budeme s ním spojeni v téže slávě. (čl. 661)

„Já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ (Jan 12,32) **Vyzdvížení na kříž znamená a ohlašuje vyvýšení nanebevstoupení a je jeho počátkem.** Ježíš

Kristus, jediný kněz nové a věčné smlouvy, „nevešel do svatyně, zbudované lidskýma rukama, ale do samého nebe, aby se teď staral o naše záležitosti u Boha“ (Žid 9,24). Jako „velekněz budoucích hodnot“ (Žid 9,11) je středem a hlavním představitelem liturgie, která oslavuje Otce na nebesích. (čl. 662)

...sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího

Kristus teď sedí po pravici Otce. „**Pravici Otce rozumíme slávu a čest božství,** kde ten, který existoval jako Boží Syn přede všemi věky jako Bůh soupodstatný s Otcem, tělesně usedl poté, co se vtělil a co bylo jeho tělo oslaveno.“ (čl. 663)

Sedět po pravici Otce znamená zahájení Mesiášovy vlády, splnění vidění proroka Daniela o Synu člověka: Od věčného Boha „byla mu dána vladařská moc, sláva a království, aby ho uctivali všichni lidé různých národností a jazyků. **Jeho vladařská moc je moc věčná,** která nepomine a jeho království nebude zničeno“ (Dan 7,14). Od této chvíle se apoštolové stali svědky jeho království, které „**bude bez konce**“. (čl. 664)

...odtud přijde soudit živé i mrtvé Kristův druhý příchod

Kristovo nanebevstoupení znamená, že se svým lidstvím podílí na moci a vládě samotného Boha. Ježíš Kristus je Pán: má všechnu moc na nebi a i na zemi. **Kristus je Pánem vesmíru i dějin.** V něm nacházejí dějiny člověka, ale i celé stvoření svou „rekapitulaci“ (opětovné soustředění jako

v Hlavě), své transcendentní (přesažné) dovršení. (čl. 668)

Po svém nanebevstoupení a oslavení, když takto zcela splnil své poslání, **zůstává na zemi ve své církvi.** Církev je „zárodek a počátek Božího království na zemi“ (čl. 669).

Kristovo království je už přítomno v církvi, nicméně ještě není dovršeno příchodem Krále na zem. Církev ve svých svátostech a institucích, jež patří k tomuto věku, má podobu tohoto pomíjivějšího světa. (čl. 670)

Ode dne nanebevstoupení je **Kristův příchod ve slávě blízký**, i když to není naší věcí, vědět „čas a okolnosti, jak je Otec z vlastní moci ustanovil“ (Sk 1,7). Tento druhý Kristův příchod může nastat každým okamžikem. (čl. 673)

Příchod oslaveného Mesiáše je totiž v každé chvíli dějin pozastaven, až jej uzná „všechn Izrael“ (Řím 11,26; Mt 23,39), jehož „část se zatvrdila“ (Řím 11,25) v nevěře vůči Ježíšovi. (čl. 674)

Poslední zkouška církve

Před Kristovým příchodem musí církev projít závěrečnou zkouškou, která otřese vírou mnohých věřících. Pronásledování, které provází její putování po zemi, odhalí „tajemství nepravosti“ v podobě **náboženského podvodu** přinášejícího lidem zdánlivé řešení jejich problémů za cenu odpadnutí od pravdy. Největším náboženským podvodem je **antikristův podvod**, to je **falešné mesiášství**, jímž člověk oslavuje sám sebe na místo Boha a jeho Mesiáše, který přišel v těle. (čl. 675)

Tento antikristovský podvod vystává po každé, když někdo předstírá, že v průběhu dějin splní mesiášskou naději, která se může naplnit pouze mimo dějiny, a to eschatologickým (posledním) soudem. (čl. 676)

Poslední soud

Království se tedy neuskuteční nějakým dějinným triumfem církve, cestou vzestupného pokroku, nýbrž Božím vítězstvím nad posledním řádním zla skrze **poslední soud.** (čl. 677)

Tehdy bude odhaleno, jak se každý choval a co je skryto v jeho srdci. Tehdy bude odsouzena zaviněná nevěra, která si nevážila Bohem nabízených milostí. **V poslední den Ježíš řekne: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali.“ (Mt 25,40)** (čl. 678)

Avšak Syn nepřišel proto, aby soudil, nýbrž aby **dával spásu a život**, který je v něm. Odmítáním milosti v nynějším životě se každý již sám odsuzuje – dostane (odplatu) podle svých skutků a může se odsoudit i k věčné záhubě, jestliže odmítne Ducha lásky. (čl. 678)

Pro prohloubení pravd víry týkajících se Krista doporučuji knihu Ctirada V. Pospíšila: Ježíš z Nazareta, Pán a Spasitel.

V našem příštím zamyšlení si přiblížíme pravdy víry týkající se třetí Božské osoby – Ducha svatého.

*Těším se na příště
Petr Martínek*

*Prameny:
Katechismus katolické církve (KKC)*

SPOLUPRÁCE NEBO RIVALITA?

Vztahy mezi sourozenci

Jak vychováváme a k čemu vedeme naše děti? Ke spolupráci nebo soutěživosti? Je naším výchovným záměrem, aby spolu válčily, konkurovaly si? Nebo chceme, aby byly samy sebou a dokázaly žít ve vzájemné shodě? Tato otázka je aktuální zejména v rodinách s více dětmi. Již jsem psala o tom, co mohou prožívat děti, kterým se narodí bratr nebo sestra. Pro rodiče většinou není jednoduché dívat se a poslouchat, jak se děti dohadují, hádají, dělají si naschvály, bijí se, provokují, popichují a žalují. Jsou pro ně proto velmi potřebné metody, které ukazují, jak si poradit s obtížným chováním dětí a které by mohly pomoci celé rodině zachovat relativní rovnováhu. Také jde o to, aby všem dětem dávaly pocit bezpečí a šanci na harmonické soužití se sourozenci.

Pomoci mohou následující pokyny:

- buďte blízko dítěti, když prožívá těžké chvíle a pocity
- pojmenujte rozdíly mezi dětmi, zdůrazňujte, že se mezi sebou různí věkem, názory, svými zálibami a potřebami...
- nejdříve se věnujte pocitům dítěte, kterému bylo ublíženo, a teprve potom tomu, které bylo v roli útočníka
- vnímejte spor jako výchozí bod k výuce konstruktivního řešení konfliktů

Každá z těchto zásad vyžaduje od rodičů vyjít z kruhu schematických a často silně zažitých vlastních nervózních reakcí. Jednoduše je nutné vyzkoušet nové způsoby reakce a snažit se porozumět dětským pocitům.

Povzbuzuji zvláště k tomu, aby se rodiče zajímali o pocity starších dětí, které jsou často přemlouvány k ustupování mladším sourozencům. Starší sestry a bratři často cítí neúměrné zatěžování a nedostatek věnované pozornosti. Přesvědčování, že tomu tak není, nepřináší většinou uspokojivý efekt. Avšak věnování dostatečné pozornosti jejich pocitům a jejich následné potvrzení jim přináší pocit porozumění.

Velmi si přejeme, aby naše děti dokázaly žít ve vzájemné shodě, byly si oporou a aby vztahy mezi nimi byly srdečné. Ukazuje se, že to od nás vyžaduje větší vnímavost vůči pocitům dětí. Přemýšlejme o dosavadních způsobech reakce a vynaložme námahu na učení se nových reakcí. Paradoxně se vztahy mezi našimi dětmi mohou zlepšit tehdy, když my začneme měnit k lepšímu náš dosavadní přístup k nim.

Jolanta Bassistowa

**Dr. R.W. Hynek: Muž bolesti
Česká grafická unie, 285 stran**

ÚRYVEK:

Vždyť to měl být ten Mesiáš, zaslíbený Vykupitel, ne tato zženštilá a zbabělá bytost, která se ani nebránila při zatýkání. A tato chtěla prý být osvoboditelem národa od Římanů! Jeho spasením!! „Pěkně tu visíš, na kříži, Pomazaný Páně! Nuže, jsi-li opravdu ten slíbený Mesiáš, Syn Boží, dokaž nám to! Sestup pěkně z kříže dolů, ať uvěříme tvému poslání. Nedovedeš-li to, pak byls pouhý tlachal, mluvkva a podvodník. Pak tu právem visíš a zahyneš... Barabáš, to byl jiný chlapík! Kolik Římanů zapíchl, než ho dostali. Ale tys zakazoval i svou obranu... To se ti mluvilo a slibovalo o tvém království! Ale skutek - utek... Dobře, že tu visíš, nebudeš už klamat lidi, ty Mesiáši k smíchu.“

Posměch u citlivých duší dovede vraždit jako dyka. Bývá to napřed vražda duševní, než se sama přidruží tělesná. K nejhorším mukám tělesným ukřižovaného Ježíše se přidružily ještě hroznější - duševní. Nejen, že jeho dílo bylo zmařeno, ztroskotáno, zástup učedníků se rozprchl a poschovával, ale i nejčistší a nejvznešenější Kristovy záměry byly pošpiněny nejhrubší hanou, nejsprostší potupou. Zde na kříži přece visel Kristus jako podvodník, tlachal, jemuž všichni vysocí i nízcí, chátara a spodina, stejně jako předáci národa a velekněží spílají a vysmívají se. Vždyť ani Bůh ho neosvobodil z rukou bezbožníků, ani on sám se svou nadpřirozenou mocí nemohl zachránit. „Jaký zisk z mé krve“... „Nadarmo jsem se namáhal, svou sílu jsem vydal pro nicotný přelud.“ Vše bylo tedy nadarmo, zdánlivě i tato nejstrašnější smrt. Vše ho opouští, i sám Bůh. „Unaven jsem voláním, hrdlo mi chraptí, oči mi hasnou touhou po mém Bohu.“

„Neboť pro tebe snáším pohanění, potupa

líce mi zahaluje.“ Marno vše. Ani nejmilejší Otec, ani andělé, ani nikdo jiný nespěchá Ukřižovanému odlehčit jeho muka, potěšit ho, posílit. Sám a sám Pán zoufale zápasí. Nikdo jeho Dílo již nezachrání, nikdo je nevzkřísí. Nejen to, ale Ten, který byl největším dobrodincem lidí, umírá tu od svého národa zrazen. Umírá v nekrutějších mukách jako podvodník, polapený, odhalený, všemi potupený a vysmíváný... Opravdu, zde bylo dosaženo vrcholu mystických duševních útrap... V tomto ohledu nebylo možné vytrpět více.

**Lloyd. D. Douglas: Roucho
Karmel. nakl., 295 stran**

Historický román, jehož děj se odehrává v 1. polovině 1. století po Kristu. Líčí neobvyklou životní cestu římského patriceje Marcella. Za trest byl ustanoven v nehostinné Gaze v Palestině velitelem tamní římské posádky. Tam připadl Marcellově setnině úkol skutečně „historický“ - ukřižovat Ježíše Krista. Tak se k němu dostalo Kristovo roucho. Nebyl to ovšem pouhý kus látky. Brzy se ukázalo, že na toho, kdo se ho dotkne nebo obleče, mocně působí. Roucho tak změnilo dramaticky celý Marcellův život.

PRO DĚTI:

**P. Ferdinand Neubauer: Světlo ve tmě
svítí**

Matice cyrilometodějská, 347 stran

Člověk hledá Boha a Bůh hledá člověka.

Srozumitelně a poutavě napsané příběhy Starého zákona, které pěkně ukazují, jak si Bůh připravoval vyvolený národ na velký okamžik světových dějin, kdy „Slovo se stane tělem a bude přebývat mezi námi“. Kniha začíná kapitolou Ztracený ráj a končí poslední dobou před příchodem Spasitele, kapitolou Za dnů krále Heroda.

M. Červenková

Cestička

Velikonoce – svátky plné lidových zvyků, z kterých mají asi větší radost kluci než děvčata.

Ale pro nás věřící jsou to svátky, kdy nás svou smrtí na kříži Kristus vykoupil ze hříchu. Kdy nám Bůh ukazuje, že nás má všechny moc rád, a abychom mohli být s ním, obětoval svého syna.

Povídku, kterou vám v tomto čísle Cesty předkládáme, jste už možná slyšeli. Ale některé povídky jsou tak hezké a mají nám co říct, že asi nebude vadit, když si ji tady znovu připomeneme. Může nám ukázat, co je pro nás důležité, protože každý z vás se postupně bude muset rozhodovat, jakou cestou v životě půjde, nebo jen to, jak se rozhodne v nějakém okamžiku.

NEJLEPŠÍ PŘÁNÍ

Náčelník Irokézů měl čtyři syny. Všichni se narodili ve stejný den. K jejich osmnáctým narozeninám pro každého z nich chystal velký dar: rozhodl se, že každému synovi splní to, o čem požádá.

Již dlouhou dobu se na tento den připravoval a pro každého ze svých synů chystal to, o čem věděl, že bude nejvíc potřebovat. Svoje syny dobře znal – vždyť každý den je sledoval laskavými očima, ochraňoval je i učil. Již osmnáct let...

Konečně nastal ten slavný den. Před náčelníka předstoupil první syn. Na svého otce se podíval tvrdým přímým pohledem a řekl: „Neprosím tě, otče, o nic. Jsem dost velký na to, abych se o sebe postaral sám.“

Náčelník mu překvapeně odpověděl: „Ale vždyť ti mohu nabídnout dary, o kterých

nemáš ani tušení. Takové dary, jaké by rád přijal každý statečný bojovník.“ Avšak syn namítl: „Jiný možná. Ale já ne!“ Otočil se k otci zády a odešel.

A již před náčelníka nedočkavě vběhl druhý syn. „Já tě, otče, žádám o nejrychlejšího koně a tvou ručnici. Ještě dnešní noci se chci vydat na výpravu do údolí Zlaté řeky.“

„Ach, synku,“ smutně se zeptal náčelník, „proč chceš svůj život zbytečně vydávat v takové nebezpečí? Vždyť z údolí Zlaté řeky se dosud žádný člověk nevrátil živý!“

„Ale já se vrátím,“ sebevědomě odpověděl druhý syn, „a u všech táborových ohňů se bude o mé výpravě hovořit. A já budu slavný.“

Náčelník opět smutně pokýval hlavou a dal pokyn, aby přivedli nejrychlejšího koně a přinesli jeho ručnici. Pak se ještě jednou obrátil ke svému druhému synovi a řekl: „Zklamal jsi mě svým přáním. Pro tvou statečnost a sílu jsem měl připravený jiný dar.“ Ale druhý syn ho již neposlouchal. Rychle naskočil na koně a tryskem zmizel v dále...

Před náčelníka se postavil třetí syn. Chvilí rozpačitě stál a nic neříkal. Až po chvíli se ozval jeho hlas: „Dosud jsem, otče, příliš nepřemýšlel o tom, jaký dárek bych si od tebe měl přát. Teď mě napadá, že by bylo krásné, kdyby mé tepee stálo stranou od tábora, na kraji palouku, kde začíná sosnový háj. Ráno se tam budu moci pozdravit se sluncem jako první – a když se bude slunce ukládat ke spánku, jako první mu zamávám. Ve dne budou mémi přáteli barevní motýli a zpěvaví ptáci. Potok v trávě mě bude svým bubláním probouzet a vůně sosen mi poví pohádku na dobrou noc.“ Náčelník se usmál a řekl: „Je vskutku zvláštní tvoje přání, mé dítě. I pro tvé citlivé a pozorné srdce jsem měl připravený jiný dar. Ale stane se ti, jak sis přál.“

Nakonec předstoupil před náčelníka poslední – čtvrtý – syn. Dlouze se mu zadíval do očí a řekl: „Mým největším přáním, otče, je být stále s tebou. Toužím jít tvou cestou. A věřím, že to s tvou pomocí dokážu.“

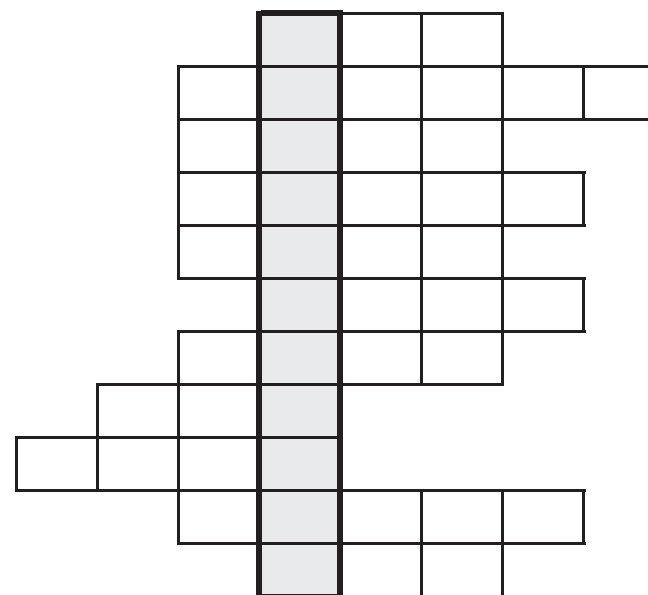
Náčelník pokýval hlavou a pravil: „Ano, ty jediný žádáš dar, na který měl právo každý můj syn. Tvé přání prozradilo, že ty jediný jím opravdu jsi.“

přepsáno podle knížky Večerničky

Tajenka

Doplň slova citátu Janova evangelia (J 10,14-15)

"Já jsem , znám své ovce a ony znají mne, tak jako mě zná Otec a já znám Otce. A svůj život dávám za ovce.

část týdne
kloub na noze
pěvecké těleso
hlavní město ČR
nachlazení
psací potřeba
roční období
část obličeje
znovu, zase
7 dnů za sebou
mluva

POZVÁNÍ NA SETKÁNÍ MLÁDEŽE VE ŽĎÁŘE NAD SÁZAVOU

Od 14. do 19. srpna 2012 se ve Žďáře nad Sázavou bude konat už páté **Celostátní setkání mládeže (CSM)**. Čeká tu na tebe velmi bohatý a pestrý program, ve kterém si budeš moci najít „to své“: poutavé katecheze, slavní eucharistie, celodenní adorace, zajímavé přednášky, dobrá hudba, výstavy, workshopy a semináře, poznávací výlety, diskusní skupinky, sportovní vyžití nebo kreativní dílny. Budeš mít také možnost zúčastnit se školy modlitby, prožít v klidu svátost smíření nebo si popovídat s knězem. Celý týden budou na setkání přítomni biskupové a bude příležitost se s nimi setkat a popovídat. Součástí programu bude i **Pouť rodin**, která se bude konat v sobotu 18. srpna 2012. Žďár ale bude především místem osobních setkání - s přáteli, s novými lidmi, s biskupy, s kněžími, zasvěcenými osobami... a hlavně s Kristem.

CSM je určeno **pro všechny mladé lidi od 14 do 30 let**. V programu se bude myslet jak na středoškoláky, tak na vysokoškoláky

a mladé pracující. Přednášky budou proto děleny podle věku. Podle možností a svých schopností se také **můžeš zapojit do některé z přípravných skupinek**.

Hlavním tématem letošního CSM je Duch svatý a jeho mottem je citát z listu sv. Pavla: **„Ovocem Ducha je láska, radost a pokoj...“ (Gal 5,22)**. S mladými lidmi z celé České republiky se tak zapojíme do **oslav Roku birmování**, který vyhlásili naši biskupové na rok 2012 v souvislosti s třiletou přípravou na oslavu 1150. výročí příchodu sv. Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu.

Přihlašovat se můžeš přes elektronickou přihlášku, kterou najdeš na webu setkání **www.dozdaru.jdem.cz**. Cena za celé setkání je 1 100,-Kč. Kdo se přihlásí a setkání uhradí do 31. května 2012, zaplatí pouze 950,- Kč.

Více informací najdeš na:

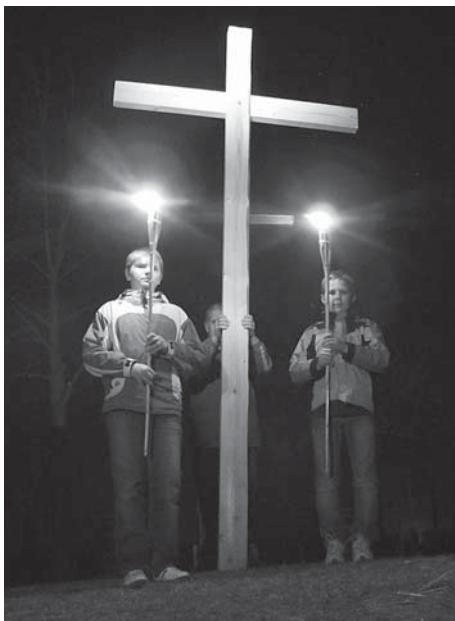
<https://zdar2012.signal.cz/>.

Stavění máje

Starý zvyk postavit před dům svého milovaného děvčete strom – tzv. máj – se zakládá na zbožné legendě.

Dívka, na které leželo podezření, se obrátila na Pannu Marii s prosbou, aby zachránila její čest. Aby tuto prosbu splnila, poslala svatá Panna anděla, který v noci z 30. dubna na 1. května zasadil před domem dívky stromek s bílými růžemi a stuhami stejné barvy, aby tak dosvědčil její nevinu. Vyvolalo to velké pozdvižení a obdiv. Tento andělův dárek podnítil ostatní dívky k tomu, že žádaly od svých chlapců podobný strom. Tento zvyk se zachoval dodnes.

Francouzská mariánská encyklopedie

Od ledna do března vedla dvanáctičlenná skupina bojanovských farníků charismatický seminář ve Slavkově u Brna. Téměř šedesát účastníků tohoto semináře objevovalo krásu rozjímání nad Božím slovem, společné modlitby i sdílení o tom, čím je Pán v uplynulých dnech oslovil. Také prosili o dar vnitřního uzdravení i o dary a charismata Ducha svatého... Tyto i ostatní dary si účastníci nemají nechávat pro sebe. Na konci semináře byli proto „rozesláni“, aby v síle Božího Ducha sloužili svým bližním. Fotografie je z bohoslužby rozeslání, jež se ve Slavkově konala 18. března.

V pátek 23. března po večerní mši svaté se velké množství farníků zapojilo do již tradiční modlitby křížové cesty, jejíž cíl byl u misijního kříže. Rozjímali jsme společně nad temnotami, jimiž Kristus z lásky k nám prošel a nad světlem jeho lásky a života, které nakonec všechny temnoty zahání.

SOUTĚŽ „BIBLE A MY“

Dne 1.3. proběhlo v Brně krajské kolo soutěže BIBLE A MY, kterého se za naší farnost zúčastnil Viktor Maděryč, žák 7. třídy. Zeptali jsme se ho, jak tato soutěž probíhá, a tu je jeho odpověď:

Společně s paní katechetkou Marií Dvořákovou, která je zároveň moje třídní učitelka, jsme vyrazili v 7 ráno autobusem a poté vlakem do Brna. V 9.15 jsme dorazili na Biskupské gymnázium, kde proběhla registrace. Pak jsme čekali do 10 hodin, než dorazí ostatní soutěžící a v 10.00 proběhlo oficiální zahájení soutěže. Zúčastnilo se celkem 14 okresů, vždy po 12 žácích, kteří soutěžili po třech celkem ve 4 věkových kategoriích. Čekal nás test, týkající se Skutků apoštolů a k tomu několik záluďných otázek napříč celou Biblií. Hodnotí se počet správných odpovědí, ze kterých vznikne tajenka.

Tady by mohli někteří koumáci (luštiči tajenek) namítnout, proč když žák neví správnou odpověď na některou z otázek prostě nedoplní nejdříve tajenku, aby dávala smysl a zpětně pak nezaznačí správnou odpověď na otázku. Tak takhle

jednoduché to není. Tajenky jsou sestavené tak, aby byl tento postup znemožněn. Tak například: pro nejmladší kategorii byla písmena v tajence přeházená, v další kategorii byla jména čtyř Davidových služebníků, v další byla tajenka německy a navíc pozpátku, v jiné jsou schválně velmi dlouhá slova,... (pozn. red. rady).

U všech účastníků bylo cítit napětí z toho, jaké otázky nás tentokrát čekají. Bylo slyšet šeptání, cvakání tužek, posouvání židlí... a to až do chvíle, kdy zaznělo očekávané „START“. V té chvíli vše utichlo a bylo slyšet jen

šustění papírů s textem. I já jsem se uklidnil a postupně jsem odpovídal na jednotlivé otázky. Nejprve jsem vyplnil všechny lehčí odpovědi a pak jsem přešel k těm těžším. Nejtěžší pro mě byly otázky, které se přímo netýkaly Skutků. Tady jsem musel tipovat nebo hledat v paměti, co jsem o tom kdy slyšel nebo četl. Test je limitován 30 minutami.

Přestože mě test bavil, na prvních 6 postupujících pozic jsem se nedostal. V mé kategorii postoupilo 6 děvčat. I tak je to pro mě dobrá zkušenost.

Viktor Maděryč

V době vánoční k nám opět přijely z Moravského Žižkova s vánočním představením.

ZPÍVEJTE VŠICHNI!

ALELUJA, ZMRTVÝCH VSTAL BŮH!

Již dlouhá léta jsem členkou Svatováclavského sboru. Když jsem dokončila ZUŠ, bylo automatické, že děti přešly z dětského sboru do sboru chrámového. Rodiče si přáli, abych zpěv uplatnila i v kostele. Ani jsem o tom nepřemýšlela, prostě jsem začala chodit zpívat. Když přišly děti, byla moje účast ve sboru spíše únikem ze všednodennosti. Byli jsme a jsme dodnes dobrá parta a zkoušky jsou vlastně setkáním s přáteli. Později, když roky přibývaly, cítila jsem zpívání často jako povinnost. Pan učitel Janeček vždycky říkal, že kdo zpívá, dvakrát se modlí. A to, že umíme zpívat, je hřivna, kterou nesmíme zakopat, ale je naší povinností ji užívat k dobrému.

Chci se s vámi podělit o jeden velikonoční zážitek. Zpívali jsme při mši svaté v jiné farnosti. V kostele bylo docela hodně lidí a svým potleskem dávali najevo, že se jim naše vystoupení líbilo. Na závěr jsme zpívali Händelovo Aleluja, kde se hodně hlasitě (forte) zpívá „Aleluja, z mrtvých vstal Bůh“. Poprvé jsem pocítila velkou radost, že můžu tímto způsobem oslavovat Boha. Že můžu před tolika lidmi vyznat, že jsem věřící. Nikdo se mi za to neposmívá a nezesměšňuje moji víru, jak se často na mém pracovišti děje... Dnes jsem věčná Bohu za velkou trpělivost se mnou. Tak dlouho a trpělivě čekal, až můj zpěv nebude pouhou povinností, ale půjde ze srdce a bude skutečnou oslavou Boha. Už vím, co to znamená, že kdo zpívá, dvakrát se modlí. Proč o svém zážitku píšu? I u nás v Bojanovicích často vidím, že při mši svaté lidé nezpívají a někdy se ani nemodlí. Vidím tak samu sebe, jak jsem dlouhá léta nepokládala za nutné účastnit se mše svaté jinak než fyzicky. Radosti, kterou dávám najevo zpěvem, nejde poručit, ani se jí naučit, ani vysvětlit... Ale můžete to zkusit. Letos na Velikonoce z celého srdce zpívejte, nebo aspoň říkejte: „Aleluja, z mrtvých vstal Bůh“ a věřím, že mi porozumíte.

Podle svědeckví členky Svatováclavského sboru napsala Kamila Košutková

Hudba o velikonočních svátcích v chrámu sv. Václava v Dolních Bojanovicích

1. dubna 2012
Květná neděle v 10.00 hodin

Pašije
podle sv. Marka

6. dubna 2012
Velký pátek v 18.00 hodin

Pašije
podle sv. Jana

J. Gallus - Handl:
Ecce quomodo moritur justus
G. P. Palestrina: Improperia
J. Kedrudek: Prapor Krále

8. dubna 2012
**Hod Boží velikonoční
v 10.00 hodin**

Vojtěch Říhovský:
Missa loretta
Anonym: Pleno choro
J. L. Ölhleschl: Oratorium
G. F. Händel:
Aleluja z oratoria Mesiáš

Účinkuje:
Svatováclavský sbor
a orchestr se svými sólisty

Diriguje:
BcA. Lucie Škrhánková

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2011

KŘTEM SE STALI BOŽÍMI DĚTMI:

Helena Bílíková, Natálie Anežka Blažková, Ema Marie Bohunová, Vanesa Terezie Bohunová, Dominika Anna Grégrová, Kateřina Kovářiková, Michaela Kosíková, Linda Marie Košťálová, Petra Kučerová, Adéla Marie Maršálková, Nela Marie Mikulicová, Ema Alžběta Pospíšilová, Veronika Robková, Viola Šímková, Vilma Justýna Šottlová, Kateřina Zelinková, Aneta Helena Zvonková.

Martin Čapka, Viktor Čepák, Ludvík Dvořák, Šimon Petr Herka, Štěpán Ištváněk, Tibor Josef Koliba, Lukáš Komosný, Jindřich Stanislav Kot, Jiří Lorenc, Filip Josef Makudera, Sebastian Modrovský, Matěj Myška, Samuel Najvárek, Richard Sečkář, Marek Staňa, Patrik Vančík.

VZÁJEMNOU LÁSKU, ÚCTU A VĚRNOST SI SLÍBILI:

Martin Babáček	&	Jarmila Hunčová	Lukáš Konečný	&	Jitka Pinková
Milan Dobrovolný	&	Hana Roušalová	Petr Petřík	&	Petra Netiková
Tibor Hlačina	&	Kristýna Janů	Vít Pospíšil	&	Pavla Balgová
Vojtěch Ištváněk	&	Eva Hříbová			

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Stanislav Bařina (1931), Vladimír Bravenec (1949), Tomáš Damborský (1974), František Fatěna (1949), Štěpán Koliba (1953) – Josefov, Petr Komosný (1935), Jiří Košutek (1943), Josef Kříž (1920), František Kučera (1937), Josef Kučera (1942), Stanislav Maděryč (1938), Horst Möse (1939), Jaroslav Mráz (1964), Jan Netík (1920) - Josefov, Augustin Novák (1932), Václav Vymyslický (1927).

Anežka Bílková (1930), Růžena Buchtová (1940), Hedvika Čevelová (1927), Marie Ištvánková (1932), Františka Jůvová (1919), Apolonie Kašparová (1926), Marie Komosná (1928), Štěpánka Kuběnová (1919) - Josefov, Ludmila Kučerová (1939), Františka Lekavá (1922), Marie Mrkvová (1924), Marie Pazderková (1938), Františka Polášková (1926), Růžena Pospíšilová (1931), Marie Vyktorinová (1916).

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice